

Байгород (скорочено)

Юрій Яновський

Юрій Яновський

Байгород

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Повість має історичну основу - Народне повстання 1918 року у Єлисаветграді (нині Кропивницький) проти анархістів на чолі з Марусею Никифоровою.

1

Молодість, безнастанний юнацький гул... Думок струмені - чисті й прозорі. Не чуєш кінця своєї сили, юначе. Ех, молодосте буйна!..

Минула вже давно та весна, пройшло за весною літо й згоріло; і чимало інших літ виростало на тій землі, щоб пов'язати, квітло, щоб одквітнути, і жило, щоб ізгинути. Речі zostалися, їх обв'язала ниткою тремтяча рука, вони лежать сиротливо у темному кутку, зберігаючи на собі минулі дотики, а все прийдешнє переходить в минуле. Хіба кладе трохи жовтої затхлості на фотографічну картку дівчини та на гравюру з "Дон-Кіхота Ламанчського", де той стереже зброю на постійнім дворі, перед посвятою в лицарі, і не бачить, що зброя ця - сідла й ослячі шлеї. Недогарок воскової свічки надгризли трохи миші, шматок шовкового чорного прапора з рештками лозунга "хія - мать" - припав пилом. Ще старомодна жіноча рукавичка з невеличкої руки. Шоста річ мало кого зацікавить. Звичайна пом'ята бинда з іржавими плямами - кров'ю, що змінила колір від давності.

2

Ми, байгородці, ніколи не любили тимчасової влади, себто всіх тих, що, зайшовши у гості, хотіли покласти на нас свої носилки і повісити на нашу вішалку шинелю і кобуру нагана. Ми - місто величеньке, звише півсотні тисяч, і кожна така влада мала з нами клопіт.

Ми знаємо, що наше місто, розлігшись на річці головою до сходу, подібне до прекрасної дівчини, що потягається ранком на дівочій постелі, розметавши ковдру і затуляючи очі руками від світла.

Дівчина, що про неї згадуватиметься далі, була з Байгорода. Коли захочете відшукати її, аби переконатися в тій правді - її вам оповідатимуть, ви згадайте тільки: дівчина живе в Байгороді, що ніжитья й зараз на обох боках ріки. Вона покаже вам усе, що залишилось, і усміхнеться до вас тепло, як колись, коли стояла в борні.

Може, ви думаєте, що дівчина носила рейтузи або з одрізаною косою віялася по місті? Помиляєтесь, наша землячка ходила тихо, чорна коса одтягувала її голову трохи

назад, і це надавало їй погордого вигляду. Вона залишалася завжди павою, не надіваючи воронячого пір'я. Її очі... але ми надто захопилися нашою героїнею. Продовжуватимемо про Байгород.

Події ще не розгорнулися до кінця. Наче чоловік замірився рукою на осине гніздо. Не махайте вже руками, не рвіть на собі одежі в розпачі та печалі, не тікайте сліпо – вам немає порятунку. Можна порадити: йдучи на ос, майте під руками воду. Коли чоловіка жалять оси, він тікає до води і, залізши під неї, порпається руками в болоті, щоб його вода не виносила.

Зараз Маруся стоїть з ешелonom у Байгороді. Вона недавно приїхала і зараз поповнює щодня свої сили. Кажуть, що чорний прапор у неї з чистого шовку і називається: "Анархія – мати порядку". Маруся замахнулася рукою на Байгород. Не рвіть на собі одежі з розпачу та печалі. Де та вода, що в неї можна захватися від осиного гнізда?

Зараз тихо й спокійно. Лише кине хтось іноді гранату за містом для проби. По дворах без перерви стріляють. Це байгородці перевіряють порох у порохівницях.

Місто без влади. Пройдіть ви від вокзалу до Балки, від Балки до Ярмарочної площі і єврейського гробовища – наче пустелею ступатиме нога, у кожному дворі клацатиме затвор, і невидима мушка пройдеться по вас. А ви не бійтеся, коли свій.

Післязавтра все почнеться з сонцем і розгорнеться в героїчну картину. Ясним весняним ранком Байгород піде на ворога. Тяжко сказати про сили, що цим рухатимуть. Ми люди зацікавлені – самі ми тоді вихлюпували з себе кров на славу землі Байгорода. Тяжко назвати почуття, що є в нас до кожного каменя на землі нашого дитинства. Це не любов, ні. Ну як вам назвати це почуття до Байгорода?

Завтра буде добрий день. Марусин ешелон прокинеться рано і вмиється лапою, як поганий кіт. Сонний анархіст вигляне на перон. Потім хтось крикне хазяйським покриком. Теплушки відчиняться. Перон наповниться сміливими братами-анархістами й бандитами. Вони всі зберуться до вагона, де роздаватимуть їжу. Так почнеться завтра день.

Маруся вийде трохи згодом. Наче вороняча зграя обсяде перон. Її джура – рябий і чубатий – крикне про "струнко". Маруся проходитиме перон, і за нею півколом будуть сунути браття-розбійники.

Малого зросту, опецькувата, з великими зеленими очима – вона є взірець похитливої жінки. Мускулясті ноги її ось-ось наче розірвуть штани-галіфе. Френч, начеб і великий розміром, сидить, як гумовий. Від кожного кроку її груди тремтять. Де вона випаслась, така повнокровна самка?

Вона знає добре місто, бо стоїть у Байгороді тиждень. Щодня вона посилає одного чи другого свого помічника у місто по контрибуцію: збирають хліб, шинку, масло і сир, сукно і шовк, чоботи.

Навкруги стоїмо ми, байгородці, і дивимось мовчки. Нам досадно та боляче. Все це належить нам.

Десь за сотню кілометрів від нас б'ється золотий погон із червоним прапором. Ми

терпляче чекаємо. Ми поїмо й годуємо всіх гінців з тої сторони, що привозять нам відгуки і печаль. Не можемо ми зараз дати Марусі по шапці – ще не час, не виповнився ще наш келих.

Завтра Маруся пройде перон, зайде до вокзалу і піде до автомобіля. Чотири цигани замруть біля двох кулеметів, ледве вона вийде. Сяде в авто, за нею наб'ється туди ціла банда. Авто помчить до заводу, де збирається цвіт Байгорода. Байгородці – робітники, люди околиць і гетто.

Автомобіль під'їде в розгарі балачок. Стане коло воріт і зареве сиреною. Маруся ввійде до двору і підніметься східцями до зали (колишня їдальня) і, залишивши своїх анархістів коло дверей, сама зайде досередини.

Одразу почнеться гамір і крик. Усі повскакують із місць. Стиснуть кулаки. А Маруся піде крізь усю залу до столу президії, стане збоку мовчки і вийме з-за пояса два нагани. Покладе їх на стіл перед двотисячним натовпом. Все вщухне.

Потім хтось один вискоче на стілець. Закричить полохливо, зблідши до краю. Цей крик підхоплять інші. Вся зала крикне: "Геть бандитів! До стінки Марусю!"

Закусить собі губу Маруся. Заграють зелені очі. І стоятиме вона мовчки – смілива жінка. Вона чекатиме довго. Потім вона схопить обидва нагани і почне стріляти поверх натовпу. Усі кинуться до дверей і розбіжаться.

Анархісти влетять досередини з гранатами. Побачивши свого командира живою, вони майже винесуть її на руках до автомобіля. Автомобіль рушить знову на вокзал.

Не встигне він проїхати усіх заводських будівель, як з вікна вигляне голова байгородця. Один з його п'яти пострілів влучить Марусю в руку. Шофер пустить швидше машину, а рябий джура, стріляючи з лівої руки назад, правою хотітиме дістати щось із кармана Марусиною френча – зав'язати руку. Але він знайде там лише жіночу старомодну рукавичку, що її не могла викинути жінка-командир. Рукавичка полетить на брук.

Пізно ввечері Марусин броньовик разів зо два проїдеться по головній вулиці Байгорода, стріляючи на обидва боки з кулеметів по вікнах. Потім і він заховається на вокзалі. Напружено йтиме ніч.

Всі ці події відбудуться лише завтра.

3

Сьогодні вечір. Розпустіть скоріше свої бруньки, дерева. Ударте в литаври, гуси, перелітаючи ніч над Байгородом. Ну, допоможіть же їй завітати – весні.

Вона якась чудна жінка. Її очі блимають, як на небі світила, і дивиться вона завше крізь вії. Щосуботи йде до церкви і, поставивши свічку, жадібно тулиться до одежі божих матерів. Сухі гарячі губи наче хочуть щось ізнайти. А дома в неї горить негасима лампадка, пахне воском і оливою. Сухі трави, чорнобривці й мак, освячений на Спаса, – дарують хаті степові пахощі. Дивно й чудно це мені.

Так говорить молодий юнак, блукаючи байгородськими вулицями. "Хай би вона була старою бабою, а то лише 19 літ цвіли їй квіти. Рік лише ходить заміжною, доглядаючи чоловікову дитину, а тепер ось третій місяць його не бачить".

Вона вийшла заміж наче через жалість: залишився чоловік сам, дитина на руках і контужений у голову. А вона дурною жіночою любов'ю цією занапастила свій день.

Поле, моє поле! Місто моє. Ти найпрекрасна в світі дівчина.

Життя – є молодість, труд і любов.

Молодість, як дивовижний рубін, мусить горіти на серці. Все життя чоловік лише шліфує грані своєї молодості. На заході днів він засяє нестерпучим блиском. І погасне. Бо другої молодості немає в світі.

Труд, як матерня рука, веде нас по стежці. Він є вірним другом молодості. Він ніколи не зраджує.

Любов, відчуваю я її, як дорогу, теплу долоню на голові. Вона перебирає моє волосся, лоскоче мене за вухом, ніби я якесь мале. Вона – щось таке, що підносить чоловіка вгору, і завмирає в нього дух, і мить він думає про вічність....

Думки ці не виходять з голови юнака. Довгі вулиці байгородських околиць тихо сплять.

Над містом ніч. Люди міста знають вагу і значення праці. Безугавна праця з дня на день. Цим місто й відзначається від села. Село інакше думає про це. Воно не має культури великих селищ. Машина ще не вплинула на нього організованістю і єдністю. Земля, як ненажерлива істота, забирає всі сили. Каторжний, неймовірний труд на землі! Він привчає до хижацтва і чужолобства. Гаряча пора літа відійде, сідає на коня хазяїн землі – їхати погуляти і пошукати слабшого.

4

Вогники ходять по Байгороду. Поламані тіні метушаться по стінах будинків. Прослідкуємо за ними. У місті тьма. Вогники ходять групами, хвилюються, зникають, знову світять. Сьогодні четвер перед Великоднем.

Наш герой іде собі й іде. Його ім'я звичайне і аж надто просте. У Сервантеса воно звучить добре. Але герой наш іще юнак зовсім. Він не може бути мудрим лицарем Ламанчі і підняти на своєму щиті ім'я Дон-Кіхота. Він юнак, з якого, може, ще виросте лицар. Тому ми робимо його лише небожем славного ламанчця і даємо йому перше ім'я дядька – Кіхана. А може, це буде до деякої міри й присвятою.

Тепер аж починаємо оповідати.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

5

"Тихий Вітре, – сказав сам собі Кіхана, повторюючи ім'я, що дала йому Ліза, – як ти гадаєш, Тихий Вітре?" Запитання показувало задуму. Кіхана ходив вулицями міста в задумі. До кого адресував він останню фразу? "Чи будеш ти моєю жінкою? Чи матиму я сили тебе взяти?" Безперечно, це торкалося Лізи. Про неї одну думає зараз Кіхана.

Зрідка окремі фрази він вимовляв голосно, інші – мимрив крізь зуби і жестикулював.

Північ під Страсну п'ятницю тільки що надійшла. Дзвони зрідка бовкали похмуро й

у жалобі. Люди несли свічки з церкви додому. А Кіхана думав про дружбу і любов.

"Дружба, – думав він, – є вища за все на світі. Її треба шукати й шукати. Її треба випробувати сто разів". Коли Ліза запропонувала йому дружбу, він прийняв це як неминуче зло. Зараз же почав іспити – захворів. Лежав два дні. Ліза прийшла першого ж дня. Вона виказала силу уваги до його хвороби, сиділа коло нього і веселим голосом щебетала.

Одного вечора вони гуляли містом. Ліза прийшла в новенькій капелюсі, від неї пахло разом молодістю й зрілістю. Жіноча зрілість завше приваблює. Ліза принесла з собою свіжість і пахучість. Вона покружляла по кімнаті, почувавши, що Кіхана не зводить з неї очей, заглянула в люстерко і розповіла про дитину свого мужа. Її вона любила. Кіхана думав, що не може бути дружби між ними довго, що інше почуття неминуче прийде – на горе чи на радість.

На лавці Кіхана сів не близько і не взяв її руки. Лізу це здивувало. Вона присунулася до Кіхани, торкнула його руку і сказала: "Тихий Вітре, що ви носа повісили?" Після цього вона навіть висловила намір поскубти його за вуха. Дружба кінчалася. Кіхана й сам не знав, як зустрілися їх очі. Тоді ж вони витерли губи, наче після поцілунку, і обоє разом почервоніли.

Хлопець йшов містом. Настрій був чудовий: такий він буде і в житті. Нараз Кіхана пішов швидше, бо почув голос. Дві жіночих фігури несли свічки і говорили. Молодша говорила: "Я йшла, як на ешафот. Мені було млосно до краю. Якесь дивовижне почуття відчувала я в легенях, наче не стане мені повітря. Мене нудило. Я знала, що це мусить сьогодні прийти. Мабуть, я згадала всіх жінок свого роду від матері Єви. Я відчула, як вони носили дітей в собі по гарячих пісках пустелі, по суші й по морю. Сьогодні, сьогодні! – все наче стогнало в мені. Коліна мої були холодні, страх напав на мене, і стегнами моїх ніг проходили мурашки. Але я й жагуче чекала. Я випила вина, щоб у мене не тремтіли губи. Він був такий добрий, як мій батько. Він цілував мене. І з тієї пори..." Друга жінка сміялася з молодшої, яка "рік ходить з нерозплетеною дівочою косою!" Молодша сказала: "О, коли б мені сильний юнак! Я чекаю його всі дні. Коли він прийде, я йому...". "Доброго вечора!" – перебив Кіхана і здивувався, бо побачив Лізу (вона була тією молодшою жінкою).

6

Ви не бачили ще героїні, але вже знаєте її. До цього розділу вона незримо стояла в центрі всього. Вона звучала, як лейтмотив. Вона знаходилась поза нашою увагою, як і ті вітряки та отари овець, що їх прийме Кіхана за лицарське військо.

Ліза має в нас свій музичний супровід. Це – кілька нот, мотивів, що весь час настирливо звучать в її життєвій арії. Її мотив тривожний.

Ми вже розповіли, що робитимуть сьогодні, в п'ятницю, Маруся і її анархісти. Ми розповіли, як реагуватиме Байгород на сміливість і нахабство. Маруся, Байгород, анархісти, п'ять пострілів і грузовик з кулеметами – ітиме все сьогодні само по собі. День п'ятницю ми відводимо для Лізи й Кіхани. Їх буде наче відірвано від усього міста. Вони не їстимуть цілий день. Нам хочеться відсвяткувати найважливішу подію юності

як слід. Ми їй присвячуємо цей розділ.

Ліза заходить одна й задумлива. Тихо похитується під божницею лампада. Ліза несе в собі щось і боїться його розхлюпати. Її щоки спалахують, як мак, потім бліднуть, кров тече вся до серця. Воно б'ється часто. Чудний видиться Лізі привид. Він нагадує мужчину. Глибокий шрам перетинає йому чоло. Він простягає руку: "Я не винний, Лізо. Така страшна рана". Ліза важко дихає. З її губ зривається цвілий аромат трави і засушеної юності біль. Вони не залишали Лізи. Жіноча зрілість була як стиглий плід. Його зірвати простягалась рука.

Слідом за Лізою заходить Кіхана. Душно в оцій кімнаті, чудно і пахне сухою травою, оливою й іконами. Хочеться розстебнути комір сорочки, підійти до вікна і набрати повні груди повітря з вулиці... Він так і робить.

А на вулиці день і весна. Переходять вулицю міщани. Вони поспішають на базар по звичці, бо там давно вже ніякої комерції немає. На лавці сидить педагог, бо до школи вже давно ніхто не ходить...

Кіхана відчув за своєю спиною легкий рух. Ліза підійшла і почала мовчки дивитися на вулицю. Рука її тихо лягла йому на плече. Так стояли вони і дивилися на весну.

Скажено розкидаючи болото і весняну воду, пройшов автомобіль з Марусею.

До кімнати заглянуло сонце, що було сховалося за хмару. Весняна тривога почувалася і в кімнаті. До кімнати жодні звуки дому не доходили. Дитина пішла з бабою до міста, і порожній дім стояв і мовчав.

Кіхана говорить, що в ньому живе двоє людей: що робить один, то другий скептично оцінює. Такий його характер, така його середина. Він хотів хоч раз залишитись на самоті, хотів без свідків поговорити з собою, прислухатись до своїх атавізмів. І от сьогодні він один, свідка нема, "Він залишився десь за дверима і, коли я вийду, – буде впізнавати по мені, що зі мною було і що я говорив без нього. Буде у нього засоромлений вигляд. Уперше він випустив мене з рук і відчуває, що й не востаннє. Безмежну мою радість ти не можеш збагнути. Я зараз сам. Мені здається, що ти є єдина зараз жінка в цілому світі. Що ради тебе будувалося й руйнувалося все. Ради тебе винайдено вогонь і записано незміримі числа думок і досвідів людства. Бо ти не могла продовжувати рід людський, не знаючи, що буде з твоїми дітьми...". Так говорив Кіхана.

Відколи він побачив Лізу, почав свідомо любити життя. До цієї пори воно мчало повз нього, шуміло на всі голоси, і він не міг його розглянути. Тепер він бачить життя. Не зважаючи на все, що зараз відбувається, воно загримить знову...

З вулиці, що її заливало сонце, почувся постріл. Пострілів було п'ять. У кімнаті висіла пауза, як добре натягнена струна.

Рівно дише Ліза, часом із силою видихаючи. Кіхана мовчки сміється. Устає з канапи, де він сидів, виходить до сусідньої кімнати, чути, як він б'є когось, потім обережно заходить знову, запирає двері і сідає на скриню біля Лізи. Він голосно починає сміятися, як навіжений, потім, нахилившись до вуха сусідки, шепоче: "Ну, й дурень же я! Треба було одразу за дверима дивитись, а то я заговорився, а мій свідок у

двері. Тепер він і дорогу сюди забуде". Кіхана продовжує сміятись.

А тим часом далеко крикнув гудок автомобіля. Загерготів мотор, і автомобіль пройшли повз вікна. Анархісти в автомобілі розмахували револьверами. "Хай йому чорт, – каже Кіхана, – отак і поговорити не дадуть".

І він знов починає без причини сміятись. "Я тебе люблю, Лізо, – ледве вимовляє Кіхана крізь сміх, – моє лігво в темному лісі, в просторій печері, укрито хвоею й свіжим листям. Пара йде з щойно облупленого звіра. Тебе чекає царська вечеря і твій муж...".

Сміх лунав уже такий, що сміялася вся кімната. Ліза завмерла і не ворушилась, не зводячи очей з Кіхани.

"О-го-го-го! Мені аж соромно почувати себе таким повним. Я й віддав би комусь частину моєї радості, та боюсь, що та людина може пропасти від сміху".

Потроху весняне сонце помутніло і не так нахабно заглядало в вікно. Кіхана уже не сміявся. Обоє не рухались. Кожний почував, як колотиться його серце, і думав, що він чує серце свого візаві. Ліза хруснула пальцями і вся витяглась, наче молода стеблина. Її обличчя, сухорляве й матове, прикрашували чудного кольору очі та такі величезні вії, ніби віти якогось соснового дерева. Очі були чудні. Удень зеленаві, надвечір – блакитні, вночі – сірі й прозорі.

Ці дані вичерпують наше бажання показувати Лізу далі. Хто може мати сумнів, що ввесь її вигляд міг не гармонувати з її люстерком душі – очами, і не бути достойним гордощів рідного Байгорода?

Ліза відповіла: "Тихий Вітре, я не знаю, чи я люблю тебе, Тихий Вітре".

7

П'ятниця кінчалася. Кіхана був на самоті. Хлопці з передмістя, одержавши від нього гвинтівку, пішли нею милуватися. Вони здивували спочатку Кіхана й Лізу і ніяк не могли зрозуміти, чому перший був такий лютий на них. Розповівши з запалом Кіхані про Марусю на мітингу і про п'ять пострілів, що ними привітав її Байгород, вони потягли за собою Кіхана. Він вимастив і свого карабіна, наготував патронів і вийшов пройтися. Дома йому не сиділося, коли навкруги гув, як ройовий вулик, Байгород.

На диво порожні вулиці. Тиша облягла місто. Завтра Страсна субота.

8

Вечоре, вечоре, де ти барився? Чом хмара тебе на Байгород не пригнала, щоб не блукав ти степами й яругами? Ти заходиш мовчазний і непривітний, щільно запираєш будинки й вікна, виганяєш псів із належаних місць на вулицю. Прийде сон. Вечоре, вечоре, ти вже прийшов?

9

Ліза не любить Кіхани. Він переконався. Вся довга історія, що її розповіла вона, лише ілюструвала факт. Серце її не може жити без блакитних очей. Її любов до чоловіка така неземна, вона кохає його безмірно і не може без нього жити. Так, вона помітила, що почуття, яке викликає в неї Кіхана, цілком протилежне цій любові. Воно грішне, це почуття. Його треба гнати від себе геть.

Її голос сухий і фанатичний. Вони сиділи того ж дня. Було тихо. Лише потріскував

гніт свічки, що горіла самотньо на столі.

Те, що розповідала Ліза, Кіхана все знав. Що її чоловік, повернувшись з війни, не застав першої жінки – вона померла. Він одружився з Лізою. Ліза стала жити в нього. І якась непевність, страх і нервовість зробилися ознакою її одруження. Вона почала ходити по церквах. Приймати старців і монашок.

Кіхана відчував жах. У нього родилася вже думка, чудна й нова, але він з острахом і непевністю гнав її від себе. Він зв'язував докупи дрібні факти й фрази, пригадав кінець розмови, що він її учора чув на вулиці, і аж застогнав. Раптом Кіхана запитав Лізу, чи вона, яка рік мала мужа, знає, що таке чоловічина? Ліза мовчить, тоді каже: "Я маю мужа. Він швидко повернеться до Байгорода". Кіхана вимагає прямої відповіді, і Ліза плаче, а потім каже: "Ні, Вітре".

Доки вони мовчатимуть, доки дві істоти катастрофічно тягтимуться одна до одної, не в силі затамувати в собі веління крові, дозвольте чесноті й скромності зайняти їхнє місце, а нам удалося до долі інших наших персонажів.

Байгород, обкутаний блакитною сукнею весни, лежав, як тигр перед одчайним і героїським стрибком. Ми його раніш порівняли з осиним гніздом. Ми хотіли цим показати суворість і єдність байгородського лицарства – сам же він дійсно лежав, як тигр.

Байгород – дівчина, що лежить, розметавшись, на берегах. На нього насувається біда. Він боротиметься до загину. Броньовик їхатиме по вулицях і стрілятиме по вікнах з кулеметів. Кулеметники не жаліють віконниць. Що ж – хай буде так. Доки кулемет зататакає коло Лізиної хати, ми на хвилинку забіжимо вперед.

Вона ледве дише в Кіханиних обіймах. Свічка давно погасла і лежить на долівці. Сухі губи п'яно цілують, і цього не досить. Фу, яка хвора ніч! Гола рука на мить підніметься і знову впаде на шию Кіхані. "Не можна, Тихий Вітре. Гріх великий. Залиш мене, Ві... Ти мені любий, але муж... Покарає мене..."

В цей час броньовик стріляє по вікнах. Втручання кулемета в інтимні справи іноді має чудне значення. Раптовий акцент зовсім обезсилює. Воля летить геть, і лише віковичний голос крові заявляє про свої права.

Панцерник пішов далі по вулиці, розгромлюючи віконниці.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

10

...Дзінь-заань! Дзінь-заань!

...У нас мало в кого є радість зустрічі. Пройшов час, дороги, що, здавалось, на край світу ведуть, знову зішлись, і ми стоїмо один перед одним. Холодно дивимось йому в вічі, і нема радості. Чому ми не знаємо радості зустрічі?

...Дзінь-заань! Дзінь-заань!

Курфюрстендам – довга берлінська вулиця з бульваром. Іде весняний дощ. Він виразно шумить над шинами тисяч авто, дахами тисяч будинків, над дзвоном і гулом.

Молодий мужчина в куцім макінтоші і сірому капелюсі чекає трамвая. Одіж на ньому добра, але сидить якось незграбно, і капелюх наче зайвий для його великої голови. Під тонкою матерією макінтоша спочивають добрі м'язи. Плечі такі широкі, що сухі німці облизують і ковтають слину, проходячи близько. Дівчатка, дивуються, що чужоземці такі сильні.

Вечір надходить прекрасний після пекучого дня. Голубий туман дощу сів на велике місто. Вечір теплий. Славний вечір.

...Дзінь-заань! Дзінь-заань!

Чоловік прислухався до дощу, до власних думок, заглянув з-під капелюха на небо, від чого дістав порцію води на обличчя. Потім дмухнув на дощ: "Агов, вітре, де ти? Розвій оцю свячену воду, і хай буде "трокен"!"

...Дзінь-заань! Дзінь-заань!

Трамвай проходило багато... Солов'їні голоси наче доносилися крізь пелену дощу. Думка задзвеніла струною і відлетіла в дзвенінні. Одразу гордість потрясла його, як дуба, і мурашки затріпотіли, збираючись і холонучи. О, не думай, що кожний може відчувати гордість!

...Дзінь-заань!

Чоловік чекає трамвая. Але дощ – тепла весняна молитва, хочеться стояти і згадувати. Дивний настрій злітає на нього. Він згадує установу, де висиджує дні біля столу і вікна на сусідню площу з бронзовим Фрідріхом (пам'ятник у Берліні); свої прогулянки до Зоологішер Гартен; свої листи до коханої жінки в Прагу, де жінка кінчає школу. Він побачив крізь дощ її хлоп'ячі задерикуваті очі і скандинавський льон на голові. Вона нічим не нагадувала йому рідного міста. Вона мріяла лише про його батьківщину, бо знала, що там усе неймовірне і величне. Свого мужа любила серйозно і просто, завороживши його і притуливши до себе. Він відчував, що його серце стислось. Нарешті прийшов до пам'яті. Саме проходив трамвай, і в нього можна було сісти. Але й тут, сідаючи, він ледве не залишився на старому місці: він збагнув свою гордість – тут було замішано жінку. І знову прийшла ніч, прийшла й відлетіла. Устала з ліжка жінка, і крізь її півзакриті вії чувся біль і чулась освята. Її кошмар розтав, і легке тремтіння руки виразно слабло в його руках. Узав би її високо на руки і поніс би крізь води, ліси та людські натовпи, на край землі! Аж до білосніжних верхів доброї старості. І яка гордість навіть ізгадати про таку юність, про обійми такої жінки! Гордість!

...Дзінь-заань!

Незвичайні виростають мрії. Наче й не їдеш ти в дощ на вулиці, не холоне під тобою гарячий камінь, і день наче не відлітає далеко за море. Ніби ось віз стоїть з повними мішками, і драбина вгору йде на горище, і хазяїн на горищі перекинувся вниз і підганяє тебе до роботи. Важкий мішок візьмеш ти молодецьки на плечі і рушиш на гору. Тобі здається, що ти в холодочку на зеленій траві, біля тебе вулик стоїть. Книжка розкрита лежить, сила-силенна героїв кличе тебе, простягаючи руки, а ти чекаєш довго і млосно.

...Дзінь-заань!

Стоячи на площадці вагона, він відчуває якісь дивні пахи. Ми вже казали про їх. Наче стоїть він у передпокою одвічної Дами. Пахне тонкими духами і жіночим тілом. Дощ хлюпотить, краплі біжать по склі, шумить мотор трамвая, і цей шум стоїть, як шовкова завіса. Вийшовши з вестибюля, до трамвая поспішала дама. Війною витесаний, сухорлявий власник її йшов, не відставаючи. Така жінка кожному западе в око. Заплющив вії. Йому здалося, що в нього обірвалося серце, і наче весь шум ущух. Це була твоя дівчина, тільки волосся її з чорного стало зовсім золоте, і в очах світилося ще дві зорі. Він не дихав. Вона пройшла близько, торкнувши його кінчиком грудей, і стала, задумливо виглядаючи на дощ.

...Дзінь-заань!

Зупинка, його чекали вдома... А він їхав далі. Два рази вона подивилася на нього. Подивилася, як жінка. Приголубила наче. І раптом якась думка прийшла їй, вона піднесла вгору палець, затримала подих і щось сказала про себе, але так, що її чоловік не зрозумів нічого.

...Дзі-іннь!

Він стояв нерухомо. Минуле овівало його крилами, нова фортуна наставляла на нього свій ріг, і сипалось усе, як весняний дощ. Чому боїмося ми радості зустрічі? Чому часто ми не робимо того, за чим жалкуватимемо все життя? Він устає з трамвая. І раптом заступає дорогу прохожому. Просить прикурити у незнайомця, запалює цигарку, і дим йому йде в вічі, дим його першої цигарки. Він закашлюється. А тоді каже: "Вона не здається мені щасливою. Правда, гер?"

Теплий дощ шумить.

Раптом щось ударило. Він кинувся наосліп уперед; у вічі йому засяяв промінь прожектора і.....

Кіхана ще чує присмак сну. Бачить, ніби перед очима лежить велика книга, і її листає невидима рука. Ти хочеш встигнути прочитати. Сторінка йде за сторінкою, читаєш незрівнянну книгу, і...

...ти раптом знаєш, що герой книжки ти сам. Збоку ти бачиш себе, читаючи книжку. Тут рідко хто може читати далі. Через те, що ти відчуваєш себе лише в найвищій точці книги, там, де сюжет хилиться вже до кінця – ти не знаєш ніколи самого кінця книги – сну. Ти прокидаєшся від мурашок, що підуть у тебе під шкірою на голові.

Кіхана ще чує присмак сну і не знає, що йому й думати про такий сон.

11

Ось ми і звели наших молодих, Марусю, броньовика з кулеметами і все – до місця. Ми довели всі справи до ранку Великодньої суботи. Цей ранок має стати кривавим днем.

Субота розгорталася. Все підготовлено. Гніт повстання тліє і шипить. Кров нудьгує в тілах, що мають сьогодні нехотя пролити її в землю. Перед тим як повстати, ми пояснюємо історикам, що ми не хочемо цього і не любимо крові.

Ми – степовики. Любимо простоту і ясність у речах і розмовах, ми ненавидимо

брехню, і шабля наша туго виймається з піхов.

Ми не любимо крові і зброї. Але вважаємо, що першої ніколи не можна мало лити. Або зовсім не лити, або нехай шумить, як ріка, і топить ворога.

Кіхану розбудив шалений гук дзвонів. Кіхана п'янів від дзвонів. Байгороді, ти став частиною стихії. Вона захлюпнула тебе, як хвиля. Байгороді, відступи трохи назад для стрибка і стій чекаючи.

12

Спокійно йшло по вулиці двоє. Вино наче кружляло в їхніх головах, але вони не були п'яні. У них щось із грудей випирає весь час і не пускає туди зовнішніх емоцій.

Невже так може йти Ліза? Кіхану впізнаєш одразу. Він сміється на весь рот. А Ліза – вона, мабуть, і сама відчуває себе вперше такою. З ніжністю оглядає Кіхану. Він їй новий і рідний. Ради Кіхани дала б зараз відрубати палець на руці. Щоки цвітуть рожево. Навіть хода в неї набула трохи лінивої досвідченості. Вона йшла, знаючи, на що ступить далі.

Старий байгородець, виглядаючи з хвіртки, обіззався до Кіхани. Байгородець мав двостволку, хлопець сказав, що має карабін. Кіхана сів на лаву коло хвіртки. Біля нього сіла Ліза і з приємністю відчула збоку плече його. Вони дізналися, що Маруся має їхати зараз до їхньої церкви, і байгородці вирішили вигнати її з міста. Кіхана засміявся і замовк. Його рука намацала в кишені Лізи щось тверде. Він витяг звідти малий браунінг (його залишив Лізі чоловік).

З-за рогу вулиці повернув грузовик. На ньому анархісти і гвинтівки стирчали на всі боки. Кіхана наказав Лізі зайти у двір старого байгородця. Ліза скорилася й зайшла до двору, не забувши подивитися в Кіханині очі. Кіхана – руку в кишеню і – назустріч грузовику. Він ішов, а ноги його наче хто тяг назад за два мотузки. Наче в'язли вони в густе болото і важко ними було ходити.

Грузовик застряв у болоті. Анархісти чекали, обкладаючи свого шофера словами, як компресами. Шофер працював рычагами і накачував бензин, гойдався сам, не жаліючи спини.

Байгородське лицарство зліталось, мов орли. Кіхана підняв руку з револьвером і вистрілив. Вслід за ним байгородці почали стріляти, і так жителі міста отримали першу перемогу і півтора десятка гвинтівок, кулемета й десятків гранат, з якими їхали анархісти.

13

Місто одразу загубило свою спокійну метушливість. По всіх дворах почалася стрілянина. Байгородці готували зброю.

Полковником повстанчого корпусу передмістя став Балка, який вистрелив тоді в грузовик з рушниці слідом за Кіханом. Місце дії – ріг Вокзальної вулиці. Час передобідній. Реквізит – двоє поранених під вікнами, Кіхана в ямці тротуару, восьмеро його товаришів аж задрімали на теплій землі і на сонці. Поверх голів свистять джмелі кулеметні й гвинтівочні. Усе аж гуде від похапливої тріскотні й відголосків.

Полковник – немолода людина. Він носить свій живіт, як орден за хоробрість, а його

червонувато-синьо-буряковий ніс, видно, нюхає порох у кожній баталії, де тільки міць ворога можна зміряти ареометром.

Полковник викликав Кіхану з фронту за ріг, сів із ним на східцях і розповів про геройську атаку височин Ярмарочної гори, про шалений биндюжний обхід водопровідної будки, де засіли переважаючі сили ворога, про сміливий напад на селянські підводи з сіном для утворення з них траншей, бліндажів, вовчих ям і інших військових назв. Полковник устав і вистрілив уздовж по вулиці. Зараз же від ворога почав тріскотіти, як петарда, кулемет.

Полковника вдарило в пафос. Він кричав, розмахував руками, не помічаючи, що всі військові частини залишили фронт і слухали його, роззявивши роти.

Кіхана виглянув з-за рогу. Потім він упав на землю і наповнив повітря вибухами і пороховим димом. Проти нього ішов цеп ворога не стріляючи і тримаючи у витягнутих руках гранати. Армія Кіхани повернулася спішно на фронт. Полковник сусідської армії, забувши свій чин, ліг, як простий солдат, на брук і викинув з голови весь свій хміль.

Коли більшість анархістів лежала вже в страшних позах, а поранена меншість почала розривати себе гранатами з розпачу, полковник знову повернувся до попередньої розмови. Його дослухували ті ж люди – без двох забитих і одного ще теплого. "Я прийшов сюди вдихнути бадьорість у ваші серця, напоїти вас жагою перемоги. Цей пункт треба захищати до останньої краплі". Полковник оглянув усіх і засміявся. Армія вся аж покотилася й собі. "Ну, да ви знаєте, яка глава і який стих ідуть далі. Там є й про Бога, святу батьківщину і святий зелений дах над родинними радостями". Полковник набрав духу, і, коли він почав говорити, навіть гвинтівки притримали свої язики. "Праворуч ми вже виганяємо ворога на площу коло гробовища і вокзалу. Там буде розмова двох гармат, кількох кулеметів і іншого зброю – менш аристократичного походження. Тут треба за всяку ціну триматися, щоб ворог не прорвався в тил. Після площі буде ще бій на вокзалі, потім – три дзвінки, і ми помагаємо Марусі платочками й гранатками".

14

Хочеться трохи розповісти про важливу галузь міського господарства – збройні повстання в містах. Суто наукова мова нашої розвідки має показати, як легко повставати і як тяжко потім фахівцям і вченим домішувати сюди історії, що її хватило б для десятиох єгипетських династій. Як розповісти захопленому нащадкові про висування протягом годин і випробовування бойових генералів і полковників? Як він повірить, щоб записати нас на бронзу? Всі ці питання вганяють нас у піт, і ми ледве стримуємося від жагучої потреби виписати в цей розділ увесь інвентар словника чужомовних слів.

Дозвольте тепер показати зустріч двох полковників на полі бою. Третій полковник надійде через кілька відбитих атак. Тоді вони виберуть генерала для керування арміями, що виберуть потім виконавців на роль тієї сотні трупів, якими буде застелено площу перед вокзалом.

Одного з полковників ми знаємо – того, що почав повстання. Настрочивши армію

Кіхани на геройські вчинки, він перекинув свої бойові корпуси праворуч, трохи потіснивши іншого полковника, що з ним він має тепер бесіду. Третій полковник прислав сказати, що йому набридло сидіти без ворога і він вирушає на поміч центральній колоні.

Два полковники сиділи на грузовику. Позад їх на площадці лежали купою патрони. Шофер із недавнім анархічним минулим хотів загладити цей пункт своєї анкети і не гасив машини, що завжди мала бути готовою до наступів і ретирад. Його обкладали й тут медичної якості словами, але він терпів. Полковники провадили військову бесіду.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

15

Другий полковник був великим і міцним, його голова, як тиква. На всі боки в нього з голови стирчало волосся. Він був повною протилежністю першому. Очі його дивилися завше на руки. Не метушився і не гойдав ногами. Подавав короткі репліки на сентенції першого. У нього в руках були головні сили міста, що зараз билися за квартал від нього, він лише посувався за ними на грузовикові. Зараз солдати міста бадьоро посувалися вперед, почувавши позад себе його кудлату і хоробру голову. Перший полковник називав його генералом.

Згодом перший полковник надібав лише невеличкі рештки армії, бо інші пішли обідати. Його солдати були з тих, що цілими днями об'їдали Байгород, почувавши апатію до роботи. Таким чином, на весь фронт залишилося лише два полковники: другий і третій.

Грузовик уже стояв на іншому розі, коли з'явився на сцені третій. Це був дяк. З ним прийшла і вся його армія, що на перший погляд годилася більше на роль півчої, ніж на грозу анархістів. Другий полковник потиснув руку третьому.

Тут надійшла Ліза. Вона ніби розквітла за один день. Щоки трохи бліді, устала наче після хворості недовгої і несе зараз себе, як Великодню вербу. Вона мала роботу, трохи споріднену з роботою польового телефону. Вона повідомила полковників, що на Поштовій знову зіпсували кулемета, але пощастило відбити другого. І що вони підійшли вже до площі і чекають розпоряджень. Потім Ліза сказала, що хоче пройти до Вокзальної вулиці, де увесь час не перестає кулемет, бо там вона потрібніша. Полковник дозволив, махнувши рукою. Потім наказав армії третього полковника йти на Вокзальну.

Дяк скинув привселюдно рясу і поклав її на грузовик на інші трофеї головкома. Далі він узяв з грузовика гвинтівку і мовчки пішов по вулиці в бій. Здалеку він нагадував своїми чоботами й довгим волоссям провінціального поета.

Головком, штовхнувши шофера з анархічним минулим, поїхав машиною по фронтах, вигадуючи план загального наступу і кривавої атаки.

16

Кучерявий палив люльку, сидячи за стіною гробовища. Землю біля нього встелено

патронами й пораненими. Потроху підходили різні люди і розбирали те й друге. Бойовий корпус Кучерявого лежав головами до площі. Кулеметник викопав для свого кулемета яму й закотив його туди, не забувши налити води в кожух. Другий кулемет пристроїли на горищі будинку і доки що – не стріляли. Третій кулемет притягли до Кучерявого і передали привіт від сусідів.

А анархісти наче померли на своїм боці площі. Позад їх білів вокзал і гойдався чорний прапор. Безжалісна рука розтягувала гармошку з анархічною піснею.

Раптом кучерявий закричав до своїх: "Давай грамофонів!".

Головком тим часом готував резерви. Він перестрів селян, яких зовсім не турбували постріли: "Б'ються, чортові душі, – хай б'ються, аби нам крам подешевшав та дьоготь, сіль і чоботи були". Таке кредо керувало вчинками зайшлих туристів. Коли на їхній дорозі з'явився грузовик та ще й з таким головатим чоловіком на ньому, вони похмуро посходилися, поцьвохуючи батіжками, як у полі. Головком їх суворо оглянув і кинув: "Куди, граждани?" Селяни відповіли, що чули, ніби десь лавки порозбивали і все роздають народові. Головком сказав, що коли хто хоче заробити собі краму, хай іде просто цією вулицею нагору, одержить там гвинтівку і постріляє, куди йому скажуть. Чоловіка з пів сотні пішли по гвинтівки.

Грамофони – їх з'явилося кілька штук – стояли на землі і творили какофонію пополам з хоробрістю. Ворог почав стріляти. Пороховим димом запахла площа. В першу чергу поплатилися музичні інструменти. Потім – і не музичні стогнали від куль. Селян було поставлено збоку, щоб вони в критичний момент пішли на поміч головній армії.

Кіхану й Лізу ми навмисне залишали так довго поза нашою увагою, щоб дати їм змогу наговоритися досхочу. Коли вже їм доведеться знову бачитись без свідків? Але прийшов час згадати й про них.

17

Кіхана піднявся вище по Вокзальній і стояв фронтом за два квартали від вокзалу. Доля дала йому під команду обох опальних полковників: першого і третього.

Ліза стояла з Кіханою під будинком, торкаючись плечем його грудей. Цей чоловік увійшов до її життя повновладно і нероздільно. Думка про мужа десь гасла в неї, як дрібниця. Щось особливе, як передчуття, хвилювало Лізу. Вона притулилася вухом до його грудей, і у відповідь їй заgrimіло молоде серце.

Тепер хай суворий меч романтики розлучить наших героїв, не давши їм надії, а давши скромну мужність все перетерпіти в борні.

18

Минайте, минайте, надоїдливі хвилини! Рана несерйозна зовсім, і Ліза, безперечно, поправиться за два дні. Їй непогано буде в тім будинкові, куди він її заніс по дорозі.

Ось вони злетілися всі до вокзалу. Просто в лоб їх клали ручні гранати хороброго ворога. Давно відійшов із вокзалу поїзд, покинувши ар'єргард. До теплушок позносили поранених, налізла охорона, а в останній момент майже всі анархічні сотні покинули вокзал, залишивши ар'єргард і пообіцявши вернутися. Ті, що залишились, розіклали

поруч наготові гранати і з новою відвагою взялися до кулеметів. Їм випали на сьогодні чорні номерки, і вони хотіли лише відтягти трохи розігру.

А перед вокзалом з-за рогу вулиці вискочив на коні чоловік. У руках у нього був чомусь чорний прапор. Його вбили. Це командир, що його було послано в обхід, а він розгубив свою команду і запізнився тепер до поїзда.

Шаленим наскоком вокзал було взято. Обидва полковники – їх уже достойно так називали – полягли поруч в атаці. Незвичні до військової науки люди хилилися цілим покосом під кулями. Але йшли, як лава.

Полонений був лиш один, бо решта підірвали себе.

19

Перемоги ще немає, бо випустили з міста ешелон ворога. Збиралися охочі вийти за місто і нарити траншей по обидва боки розібраної залізниці, щоб зупинити Марусю.

По п'ятах переможців прийшли мародери і грабували вагони. Бач, які вони тепер хоробрі, навішавши на себе арсенали зброї. Де вони були в кулеметну бурю? Усе місто наче охопив демон безуму. Воно танцює, сміється, скаче, обнімається і будує рожеві фортуни. Якись розхристані юнаки, викачавшись в багні, ходять гордо по вулицях, вислухуючи компліменти. Їхні ноги сміють ступати на ті місця, де лежали, попрощавшись з життям, лицарі!

Слава лише вам, люди з лікарень! Ви майже з-під куль повиносили ранених. Тепер ось ви позбирали всі сотні забитих і поспішаєте довести їх до ваших білих покоїв, щоб вони перед землею відпочили у тихих залах, в достойнім оточенні і траурній мовчанці.

Відгукніться ви, що ступили на шлях перемоги! Де ти, головкоме, де ти, Кучерявий, де ти, Кіхано, де ваша гірстка озброєних бджіл? Ви пішли за місто, ви лягли там на землю, і лише через ваші трупи зможе ворог знову вдертися до Байгорода.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

20

День до вечора пройшов швидко. Перед тим як зайшло сонце, була перша сутичка з розлютованими анархістами. Вони під'їхали поїздом і думали, що знову спокійно займуть місто, але коли їх за містом обстріляли, вони відсунулися трохи назад і залягли й собі в землю на всю ніч.

Головком мав нараду з Кучерявим і Кіханою, і вони всі вирішили мобілізувати міські резерви. Спішно зміцняли траншеї. Чистили кулемети. Згодом, коли вечір уже ліг на все, почали приходити з міста одиниці, що їх винайшов там Кіхана. Їх було так мало, що головком не міг ніяк заспокоїтись.

Кіхана бігав по місті. Вже вигнав на фронт усіх знайомих хлопців, піймав на вулиці кількох підходящих громадян, але потім став на площі, де поклав ще вдень двох хоробрих полковників, і не знав, кого згадати, куди піти, об що вдаритись. Дзвонили дзвони. Кіхана пригадав, що сьогодні Великодня субота. Хлопець побіг у церкву і перервав службу. Він поліз на амвон говорити гарячі заклики, його стягли і виставили.

Санчо поблизу не знайшлося. І Кіхана пішов сам на фронт.

21

Ще було темно, але ніч відходила. Кіхана виглянув з траншеї на порожнє поле. Він тільки що прокинувся і здригнувся, проганяючи сон. Він оглянувся на своїх сусідів – усі спали. Схід ледве-ледве побілів.

Мало помітний вітрець доніс до Кіхани аромат тютюну, що його палив хтось попереду. Там затаїлися секрети. Вони лежали в траві рідко й далеко один од одного. Їм було нудно, бо дехто ще не спав. Кіхані прийшов на думку дрібний випадок, що його мозок зафіксував машинально. Він згадав, як перед самим тим моментом, коли він задрімав, послали наперед змінити секрети. Може, вже їх змінили – він не знає, скільки часу спав. А може, тільки зараз повернуть нишком звідти люди і почнуть спати, здригаючись уві сні. Людей ішло в секрети небагато – це було відмічено: і Кіхана подумав про необережність начальника. Люди зникли в нічній млі, і було добре знати, що між тобою й ворогом є очі й вуха.

Поміж людей нової зміни пішла висока фігура. Вона особливо переставляла ноги і довго ще шаруділа в темряві. Знайома фігура!

Знайома фігура чоловіка, що пішов у секрет, там ніби маячить попереду. Її немає в дійсності. Кіхана ж бачить контури фігури. Нащо мозок не відпускає її? Кіхана почув, як він увесь холоне. Передчуття якоїсь неприємної новини аж підвело його з землі. Та це ж той, що розповідав кілька годин тому під боком! У нього були блакитні очі, про це напевне знав Кіхана, не бачивши їх і не питаючи про це. Так ось від чого він прокинувся! Непогано в'яжуться вузли.

Кіхана замислився, пригадуючи Лізу. З нею мала тісний зв'язок розмова високого чоловіка. Він розповідав своїм ближчим сусідам по траншеї. Кіхані хотілося кинути туди гранату. Тепер домішка гіркості кривить йому губи.

Туман похитнувся в однім місці. Там заворушилися люди. Силуетом вплигло щось на залізничному насипу. Потім почали повертатися секрети. Вони проспали свій час, і їм було зовсім не весело йти ранком. Іноді вони припадали на хвилину до землі і йшли далі чудними петлями стежок.

Стрілянина почалася одразу. Секрети зовсім припишкли, припали до землі і не ворушилися. Траншея прокинулася після спокійної ночі. Запахло димом. Ніхто й не думав відпочивати. Від кожного відлітають назад гільзи. Проповз по траншеї хлопець, розносячи патрони.

Розвиднялося. Збоку кулемет почав шити у фланг. Стрілянина ще не дійшла свого апогею. Розігрілися гвинтівки. Дехто вже поливає їх водою. Ростуть постріли.

Щастя досі поверталось тільки до громадян міста. Цим можна пояснити, що гармати, які мусили прибути до анархістів уночі, запізнилися чомусь аж до ранку. Тепер анархісти скаженим гвинтівочним і кулеметним вогнем хочуть зупинити байгородців, а тим часом ітиме до них площадка з гарматами. Площадку штовхала купка людей, і вона досить швидко посувалася вперед. Люди падали по дорозі на рейки, на їхнє місце ставали інші. Площадка посувалася майже до своїх окопів. Потім

ще скаженіший почався вогонь з того боку. Юрба людей, підвівшись з землі, вискочила на насип і вхопилася за колеса двох гармат. Гармати покотилися на інший бік насипу, калічили по дорозі людей, збиваючи їх з ніг лафетами. Додолу полетіли і ящики з набоями.

Секрети мали досить часу, щоб випробувати нерви. Вони тулилися до землі, пообдирали нігті й долоні, вигортаючи собі хоч невелику ямку для голови. Декого з них знайшли кулі.

Знайома фігура високого чоловіка виросла між траншеями. Смертельний жах опанував ним, коли він лежав там на голій землі. Чудно розмахуючи руками, він біг до своїх. Вірна смерть чекає чоловіка в таких випадках.

Він схватився за бік і біг далі, припадаючи на ту ногу. Наче вихор пройшов у голові Кіхани. Очевидна загибель цього чоловіка, для якого він п'ять хвилин тому не пошкодував би гранати, затрусила Кіхану. Все на світі віддав би він за те, щоб урятувати того чоловіка. Якесь стороння сила схопила його під руки, і він вже стоїть на траншеї зверху, тримаючи гвинтівку в руці. Він маше рукою. І вся траншея пішла за ним.

Високому чоловікові не судилося в той ранок умерти. Він упав на землю, притаївся на ній і дав пройти повз себе всій атакуючій масі. На цьому його роль в історії Байгорода й закінчилася.

Декілька кроків пробіг Кіхана. Кулі свистіли. Вся його істота стреміла зараз до ворога. Серце стукало часто, зупиняючись іноді й пухнучи.

Як це трапилося, Кіхана не втямив. На нього повертали анархісти кулемета, кинули на землю коробку з стрічками. Кіхана це яскраво бачить. Варто тепер кулеметникові надушити курок, щоб Кіхану одразу пронизали кулі.

Зараз би надибати по дорозі лощину. Лягти і зняти кулеметника. Атака захопить ворожі траншеї. Всі ці думки пронесло наче вітром через мозок. Мороз і спека прийшли одночасно. Обличчя помертвіло. Кіхана провів по ньому рукою і глянув на руку, чи не залишилося там крейди. Кулеметник присів до кулемета і надушив курок.

22

Високий чоловік, що його так щасливо врятував Кіхана, прибулдився ще звечора, коли Кіхана не було на фронті. Його хотіли розстріляти, як чужу й небезпечну людину. Потім хтось догадався упізнати в ньому земляка, після чого було запропоновано йому пожертвувати й своєї крові для Байгорода – сісти до кумпанії. Даремно він рвався хоч на годину в місто побачити жінку, його не пустили й сказали, що обов'язково виведуть у розход.

Коли Кіхана прийшов, це було темної зовсім ночі, вся майже траншея спала. Горстка людей залишилася на ніч тут від ранішньої грізної армії. Відчувати себе без підтримки, розчаруватися в людях, за яких приніс сюди голову, важко й боляче. Чим могла кінчитися баталія? Ранком люди побачать, що їх жменя, з міста зміна не підходить, і розійдуться вони по домівках, невідомо для чого проливши кров. Знову Маруся повернеться в місто. Такі думки нервували Кіхану. Але вся його істота

протестувала проти того, щоб утекти звідси. Похмуро розіклав він біля себе патрони. Нагорнув іще землі на бруствер. Обнявши коліна, сидів тихо – прибитий і повний рішучості. Ніщо не могло примусити його стати боягузом. Він думав про Лізу. Фізично відчув, що частина його десь залишається біля неї.

На ранок треба було надумати спосіб закінчити війну. Або здатися на милість анархістів, або розбігтися по домівках. Був іще третій вихід, що вимагав рішучого й одчайного наступу і знищення ворожої групи. Цей вихід при такій незначній кількості людей міг кінчитися катастрофою. Треба було вжити раптовості, несподіваності і відвертого нахабства. Кіхані пощастило, як ми вже бачили, несвідомо вибрати слушний момент.

Ліза хвилювала Кіхану. Мовчки сидів, зіпершись спиною об щось. Тут почала доноситися розмова сусідів по траншеї. Окремі слова долітали й до Кіхани. Коли там хтось вимовив "Ліза", – це слово прозвучало, як крик струни. Кіхана вислухав од слова до слова історію високого чоловіка. Його не треба було й питати – Кіхана знав, що в його блакитні очі. Він повертався з якихось країв, змушений був останні верстви пройти пішки до Байгорода, потрапив до повстанців і трохи не побачив того світу. Так. Кіхана не перепитав його, тієї він Лізи чоловік чи іншої. Він був певний, вислухавши мимохіть розмову.

Згодом Кіхана задрімав. Він чув, як будив хтось недалеко від нього людей іти змінити секрети. Підвелася висока постать і голосом Лізиного чоловіка вилаяла ніч. Пішли, закрилися тьмою.

23

Непритомність не тяглася довго. Кіхана відчув під собою землю, і йому в уяві став кулеметник, що надушив курок. Тільки блиски вогню встиг побачити Кіхана, а звук не дійшов. З радістю констатував, що серце б'ється. Рука витерла з шиї рідину – червону, як кров. Рачки поліз лощиною.

До самого вечора ліз Кіхана. Закриваючи й відкриваючи очі, він не бачив нічого. Хитаючись, ішов, як корабель на хвилях. Чутно було, як здалека брязкає колесами поїзд. Кіхана ледве встиг одійти, як паротяг промчав, кидаючи з ліхтарів проміння. Він встиг ухопитися за східці вагона. Йому груди неймовірно боліли, бо він лежав на залізних ребрах східців. Ноги билися по шпалах, і кожний удар доходив до голови. З неймовірними зусиллями пощастило підсунутися вище. Але знову східці боляче врізувалися в груди. Не витримавши, пустив руки й зараз же полетів униз, у чорну прірву під брязкіт поїзда, що віддалявся.

Ішов знову серед чорної ночі. Дивився крізь вії. Вогні Байгорода побачив ліворуч і попростував на вогні.

На порозі зустріла Ліза. Він пожалкував, що не може її бачити. Гірко всміхнувся до себе і згадав про віру з гірчичне зерно. Боячись, підняв вії і на короткий, жахливо швидкий момент побачив.

Склепіння каплиці повстало над головою. Зброя повинна лежати десь поблизу. Він устав, опираючися на списа. Важкі доспіхи гнули до землі. Серце трохи постукало і

стало знову. Все почало терпнути, руки й ноги перестали існувати. Наче весь ізробився з повітря. Лати, дзвонячи, полетіли на камінну підлогу. Зі страшною силою щось тріснуло в голові від шаленого удару, і сліпуче світло залляло мозок.

Кіхана був мертвий. Тіло лише витяглося на тім місці, де зупинив його кулеметник.

24

Після бою його знайшли. Дві відбитих гармати відсалютували мертвому. Сходило сонце. З міста нісся Великодній дзвін, тихий і нерівний. Пронизані кулеметними кулями – груди Кіхани віддали всю свою кров. Він лежав блідий, підігнувши голову, і дивився вздовж по землі. Полонені анархісти похмуро товпилися.

25

Розгуляйся, широкий степе, і вмочи колоски в пил на дорозі. Білі квіти березки тягнуться за ногою. Привітно махають руками вітряки. Го-гой! – як весело йти уперед. Молодість летить наша, перед нею лежать обрії, а позаду рідний Байгород висушує кров дітей, що вчилися ходити.

Го-гой! Як весело йти вперед.

1927, Одеса

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу